

нищото, като влизаме въ серията на свѣтовнитѣ сили и ставаме факторъ въ живота чрезъ създаване на социални събития и видоизмѣнения на природнитѣ сили; ние можемъ да си повторимъ, че първичния още жизненъ полетъ търси, чрезъ хилядовѣковно развитие, своя разцвѣтъ въ индивидуалния и социалния животъ на човѣка, който, явявайки се като съзнателна сила, съдържайки многомилionната работа на природата, на свой редъ действа въ нея и тика еволюцията все напредъ.

Такива гледища ни удовлетворяватъ; вѣдъ каква прозорлива, безпогрѣшна наша интуиция дава, отъ неведомитѣ дълбочини на сжществото ни, своето одобрение.

*

До като чрезъ гледището на Le Dantec и съмишленицитѣ му се дохожда до несъстоятелното и тжжно заключение, че животътъ е случайна игра на случайни сили, че му липсва опредѣлено направление, че прогресътъ е невъзможенъ, че съзнанието, бидейки простъ епифеноменъ, не влага никакъвъ разумъ, никаква смисълъ въ него, поради което той остава безцѣленъ водовъртежъ съ своитѣ красиви, страшни, хармонични и нехармонични изгледи; отъ гледището на Bergson и съмишленицитѣ му, той е постоянно съгрѣванъ, разхубавяванъ, вдъхновяванъ, направляванъ отъ Съзнанието, което, веднажъ създадено въ всемира, сжествува, развива се и се проявява като самостоятелна, дейна, творческа разумна сила. Отъ една страна като че ли цѣлиятъ животъ е устременъ къмъ създаване на съзнанието, отъ друга като че ли то се явява, за да крепи,